

ladte Kommunen til Selvstyrelse under Statens Tilsyn, skal denne ikke gribe ind, thi det vil tilintetgjøre al Villie, al Lyst, al Gode hos dem, der skulle styre disse Unliggender, til virkelig at tage sig af dem. Jeg kan derfor meget godt gaa ind paa, at baade Indenrigsministeren og Amtmænd og Borgmestre og Distriktslæger og Andre føre et meget nøie Tilsyn med, at Fattigvæsenet styres saaledes, som Loven har foreskrevet. Indenrigsministeren har det i sin Magt at give detaillerede Regler for denne Styrelse ved de Reglementer og Vedtægter, som dels allerede ere affattede og dels udtræves netop med Hensyn til Fattigvæsenet, og det i høiere Grad, jo mere det bliver sædvanligt at gaa over til Forsørgelse i Forsørgelsesanstalter. Det er den ene Maade, hvorpaa jeg tror, at Staten maa føre Tilsynet med de Fattiges Behandling, nemlig gennem Stadfæstelse af Vedtægter og Reglementer for de Anstalter, hvor de Fattige forses. Men dernæst har Staten selv ved sine Love forordnet Tilsynsmænd baade i Amtskommunen og i Stiftskommunen, hvis Pligt det er at føre Tilsyn med, at de vedkommende Love og Reglementer overholdes, og hvis Forhold til Regjeringen er et saadant, at de maa modtage Paalæg af denne om at udføre, hvad Regjeringen forlanger i Henseende til dette Tilsyn. Det synes mig, at det mere og mere svinder bort fra Regjeringens Bevidsthed, at der i Kjøbstæderne er Borgmestre, som have den Embedspligt, paa Statens Begne at være Tilsynsmænd, hvad den kommunale Forvaltning angaar. Gjevnen disse Mænd kan Regjeringen jo udøve ethvert Tilsyn, og det endog saa det allerstræppeste og nøiagtigste, eftersom Loven tillader, at disse Mænd ere tilstede ved enhver saadan Beslutning, der fattes i de kommunale Bestyrelser, ja, hvad Fattigvæsenet angaar, er det jo specielt i Loven bestemt, at Statens Tilsynsmænd skal være Formænd for Byraadets Fattigudvalg. Dette har ogsaa Regjeringen, saa vidt jeg husker, fastholdt i alle de for Kommunerne stadfæstede Vedtægter, og i Borgmesteren har Regjeringen altsaa sin Tilsynsmænd lige ved Beslutningens Tagelse. Det maa man ikke overse, naar man klager over, at der mangler Tilsyn, at man i Amtskommunen har Amtmanden, og i Kjøbstadskommunen Borgmesteren som Tilsynsmænd, der ere Regjeringen officielt underordnede (Indenrigsministeren: Men hvad Magt have disse Mænd!) De have den Magt, og den Pligt paa Embedsvegne, at de, naar der finder Overtrædelse Sted af Loven eller af de af Indenrigsministeren forfattede Vedtægter og Reglementer, kunne gjøre Indberetning derom til Indenrigsministeren, som da gennem den Myndighed, han ved Kommunalloven har, kan bringe den vedkommende Kommunalbestyrelse til at opfylde sin Pligt. Jeg glæder mig over, at jeg saaledes har faaet Leilighed til forklare, at der ikke, — og det skulde gjøre mig meget ondt, hvis det var Tilfældet, — bestaar

noget Meningsforskjellighed, imellem den høitærede Indenrigsminister og mig i Henseende til Villien til at haandhave Statens kraftige Tilsyn med den kommunale Styrelse, men hvad jeg derimod maa beklage er, at jeg ikke kan være ganske enig med den høitærede Minister i Spørgsmaalet om den omtalte Appel af Fattigbestyrelsens Beslutning til Dyrigheden eller til Statsmyndigheden. Jeg tror saaledes for det Første, at der er et fuldstændigt Indgreb i selve den kommunale Styrelse, naar i et Tilfælde, hvor et Fattigudvalg, Ex. har bestemt, at en Person, som at modtage den Understøttelse, han forlanger, skal anbringes i en Fattiganstalt, men den Vedkommende er misfornøiet dermed, naar saa den overordnede administrative Myndighed skal kunne sige: Nei, denne Mand skal ikke anbringes i en Fattiganstalt, idet jeg finder, at han bør have Understøttelse paa anden Maade. Dette forekommer mig at være en Indgriben i den kommunale Myndighed, som jeg netop af Hensyn til Tilveiebringelsen af en ordnet Fattigunderstøttelse tror det nødvendigt at hævde for den kommunale Styrelse. Jeg tror heller ikke, det lige overfor de Fattige vil være hensigtsmæssigt at tilstede en saadan Appel, og jeg tror endnu mindre, at det vil være nødvendigt, hvad Landkommunerne angaar. I disse kan der jo nemlig finde Appel Sted til den overordnede Kommunalbestyrelse, og skjøndt jeg ikke tror, at denne vil blande sig i Sagen, og omgjøre den Beslutning, som et Sogneraad maatte have fattet i det enkelte Tilfælde, saa vil dog alene den Omstændighed, at Sagen kan bringes for i et større Raad, som altsaa vil have Leilighed til at kritisere den underordnede Bestyrelse, være et Middel til at forebygge, at denne begaar Misgreb, og mine Herrer i det Samme er jo Tilfældet i Kjøbstæderne. Den umiddelbare Styrelse af Fattigvæsenet sker jo der ved et lille Antal Mænd med Borgmesteren i Spidsen, men dog kun saaledes, at der i det enkelte Tilfælde kan apelleres til det samlede Byraad. Sagen kommer derpaa officelt frem i et af dettes offentlige Møder, og hvis man nu kan tænke sig, at Fattigudvalget virkelig har begaaet noget egentlig Inhumant, saa vil det sandelig desuden blive revset baade i den offentlige Mening og i Pressen, og det saa stærkt, at Udvalget nok vil tage sig i Agt for at begaa noget Lignende en anden Gang. Som sagt, vil man betro Kommunen den Myndighed at styre Fattigvæsenet saa, maa man virkelig ikke i det her omhandlede Punkt tilstede en Appel eller Indgriben i den af den underordnede Bestyrelse tagne Beslutning, som vil være grundet paa en Undersøgelse, der, som allerede bemærket af det høitærede første Medlem for Iste Kreds (Madvig), umuligt i alle dens Detailler vil kunne lægges saaledes frem for den høieste administrative Myndighed, at denne med samme Sikkerhed som den underordnede Bestyrelse kan tage sin Beslutning derom. Den høitærede In-